

Святий Франциск Ассізький відчував велику повагу і справжню ніжність до всіх діл Божих, оскільки був сповнений даром розуму.

Як старатися про цей дар?

1. Потреба очищення. Перемога гріховних звичок, які затьмарюють нашу душу й роблять неможливим для нас належне, Боже бачення. Коли розпочинаємо правильне очищення, перше, що маємо зробити, – це усвідомити, що ми все ще грішні в багато способів, без огляду на те, яке глибоке було наше навернення. Звідси виходить потреба практикувати регулярний іспит совісті й часту сакраментальну сповідь.

2. Медитація, що служить у побудові молитовного життя. Ми не можемо відмовитися від вищого рівня молитви тільки тому, що не знаємо, як саме проводити медитацію. Вчитися медитації – це суттєвим чином урівноважувати наше духовне життя. Сягати по тексти: св.Ігнатія Лойоли, св.Терези Авільської, св.Томи Кемпійського "Про наслідування Христа".

3. Молитва віри. Ми маємо просити Бога про молитву у вірі. Тоді Бог провадить нас до споглядальної молитви. Тому на цей досвід маємо дивитися як на великий поступ у Христі, маємо зі збільшеними зусиллями продовжувати наше життя з Ним і ще міцніше пригорнутися до нашої віри в Нього, до Його любові й милосердя.

Звідки черпати радість? - Папа про євангелізацію

«Всі учні Господа покликані плекати радість євангелізації», - написав папа Франциск у своєму посланні з нагоди Всесвітнього дня місії, який цього року припадає на 19 жовтня.

«З Ісусом Христом завжди народжується і відроджується радість». Багато хто не знає Христа. «Тому завжди залишається актуальною місія ad gentes. «Бог, - пише Папа, - об'являє і приховує таємниці Свого Царства. Він приховує їх від «тих, хто занадто сповнений собою», і засліплений зарозумілістю, не залишає у своєму житті місця для Господа. Але блаженні люди «смирненні, прості і бідні, відкинуті, позбавлені голосу, втомлені і пригноблені».

«Радість Євангелія, - пише далі Папа, - заповнює серце і все життя тих, хто зустрічаються з Ісусом. Небесний Отець – це джерело радості, яка проявляється в Сині і оживляється Святим Духом. Найбільшу небезпеку в сучасному світі, з його численними і гнітючими пропозиціями споживацтва являє собою егоїстичний смуток, який походить від пожадливого комфорту скупого серця, від нездорового пошуку поверхневих знань, від обмеженого сумління».

Таким чином, людство має велику потребу у спасінні, що приніс Христос. «Всі учні Господа покликані плекати радість євангелізації». Однак у багатьох регіонах світу, відмітив Папа, кількість покликаних зменшується, часто через «відсутність у спільноті заразливості апостольського запалу». Тому, на завершення свого послання Святіший Отець закликає «жити інтенсивним братерським життям, що засноване на любові до Ісуса, яка уважна на потреби найбільш уражених людей». Там, де є радість, завзяття і бажання нести Христа іншим, народжується справжні покликання».

о. Леонід
Настоятель парафії

Парафіяльна листівка 108

Урочистість Пресвятих Тіла і Крові Христа 22.06 - 29.06.2014

Розклад Богослужінь

Понеділок, Вівторок, Середа – 8.⁰⁰ год.

Четвер, Субота – 18.⁰⁰ год.

П'ятниця – Урочистість Пресвятого Серця Ісуса - 8.⁰⁰ і 18.⁰⁰ год.

Неділя: 29 червня 2014 р. Урочистість святих Апостолів Петра і Павла

8.⁰⁰ год. - Розарій

8.³⁰ год. - Поклоніння Пресвятим Дарам

Св. Меса 9.⁰⁰ год.

11.⁰⁰ год.

- Червень місяць присвячений Пресвятому Серцю Ісуса. Не забуваймо кожного дня молитися Літанію до Пресвятого Серця Ісуса.
- 24 червня – Урочистість Народження св. Йоана Хрестителя.

Біблейський коментар на Пресвятих Тіла і Крові Христа

.. уважай, щоб... не забув ти Господа, Бога твого. (Втор 8,14)

Ізраїльтяни збиралися ввійти в землю обітовану. Перед цим відповідальним кроком Мойсей хотів упевнитись, що народ залишиться вірним Богові, коли облаштується на новому місці. Тому Мойсей зібрав ізраїльтян і нагадав їм про все, що Господь зробив для них під час мандрівки по пустелі.

Мойсей нагадав про десять єгипетських кар і про те, як розступились води Червоного моря. Потім звернув увагу людей на те, що протягом сорока років блукань пустелею одяг їхній не старів і ноги їхні не пухли (Втор 8,4). І найголовніше, Бог щодня годував їх манною небесною. Мойсей закликав ізраїльтян пам'ятати всі Божі добродійства і передавати пам'ять про них з уст в уста, з покоління в покоління, аби їхні нащадки також поклалися на Бога і вірно служили Йому.

«Чиніть це на мій спомин» - заповів Господь Своїм учням під час встановлення Євхаристії (Лк 22,19). Як Мойсей колись просив свій народ, так тепер Ісус просить нас пам'ятати про те, що Він зробив для нас. Спогади про ті події та їхнє поновлення відбуваються під час кожної Святої Євхаристії. Господь обіцяв: коли ми будемо ламати хліб на спомин про Нього, Він буде перебувати з нами, насичуючи нас Своїм життям.

Які ж ми благословенні! Ізраїльтянам була дана манна, що підтримувала їхні тілесні сили під час мандрівки пустелею. Нам же даний Хліб Життя, який підкріплює наші духовні сили і є запорукою вічного життя! Манна рососою спадала з небес на землю, а Хліб Життя з землі підносить нас до небес. Манна служила нагадуванням про Бога, а Хліб Життя є Самим Богом.

Причащаючись сьогодні, завмири у благоговінні і задумайся, Кого ти приймаєш і що Він зробив для тебе. І потім протягом дня намагайся пам'ятати про це, спрямовуючи свої думки до спадщини, приготованої тобі на небесах. Це допоможе тобі виконувати Божі заповіді і, головне, вірити в Божу любов і бути впевненим у тому, що ніщо не зможе відлучити тебе від Божої любові!

«Господи Ісусе Христе, Ти Хліб Живий, що зійшов із небес! Допоможи мені завжди пам'ятати про Твою любов і з благоговінням приступати до Пресвятих Тайн.»

Парадоксальність Євхаристії

Євхаристія є найбільшим скарбом Церкви, хоча повністю поміщається в людській долоні. Це незрозуміле і шалене, що Бог дає так щедро і так багато в такій непоказній постаті.

Людський розум не спроможний одночасно погодити в собі цієї величі і простоти Божого дару, що весь час викликає такі крайні реакції: «для одних є згіршенням, а для інших дурницею». Напевно, щоб допомогти одним і другим, почали прикрашати звершення Євхаристії, щоб багатством оформлення зменшити обурюючу прірву і пробудити належний подив і пошану до Божого дару. Звідси, сьогодні маємо прекрасні катедри і церкви, шедеври мистецтва і сакральної музики, а також пребагаті літургійні традиції. Однак суть таїнства залишається незмінно проста і скромна, як і на початку, коли звершувалася в затишку Горниці під час «Останньої Вечері». Ісус ламає і розділяє своє «Тіло», а також дає свою «Кров». І повторює: «робіть це на мій спомин» (Йоан 13, 15), щоб і ви так робили, як Я вам вчинив. Тому, Євхаристія є таїнством дару з Себе, Його найважливішим, першим і остаточним уроком.

Вершина і джерело Євхаристії

Парадоксальністю є те, що Свята Меса, навіть в найскромнішому виданні обіймає все: життя цілої Церкви і світу, кожного найменшого з її членів. Отці Другого Ватиканського Собору, в простий і доступний спосіб. Виклали цю істину в Конституції про Святу Літургію (10 розділ): «Євхаристія є вершиною, до якої прямує діяльність Церкви, і водночас є джерелом, з якого випливає ціла її сила». Чи можна простішими словами висловити таємницю Церкви і Євхаристії? Найдосконаліша молитва Церкви не випадково водночас є серцем і її двигуном активності: свідомість обдаровування (адже Євхаристія значить подяка!) завжди в натуральний спосіб веде до відповіді, яка намагається бути пропорційна до отриманого дару. Оскільки Бог дає мені самого себе, то як відповісти, якщо не через цілковитий дар з себе?

З цієї свідомості впродовж віків народжувалися нові форми духовності і покликання, нові апостольські акції, діла милосердя і т.д. Чудове *regretuum mobile*, принцип діяльності якого висловив в короткій формулі вже на початках християнства св. Кипріан з Карфагену: "Церква робить Євхаристію, Євхаристія робить Церкву!" (лат. *ecclesia facit eucharistiam, eucharistia facit ecclesiam*). Парадоксально однак, свідомість прірви, яка ділить людину і Бога не може бути причиною паралічу діяльності, а навіть відкинення логіки дару з себе...

Євхаристія - камінь спотикання

Чи не спонукає до міркування факт, що вже перше проголошення Євхаристії було пов'язане з обуренням учнів; «Важка ця мова. Хто ж їй може слухати?» (Йн 6,60), а врешті з відходом значної їх кількості. Занадто легко забуваємо про те, що Євхаристія є чимось приголомшливим для людського розуміння. Здається, що перші учні підійшли до цієї таємниці матеріалістично - не могли зрозуміти, в який спосіб Ісус хоче їм дати своє Тіло і Кров до споживання. Але це напевно занадто просте пояснення. Адже серед слухачів Ісуса не бракувало теологічно освічених людей і здібних до прийняття більш «делікатного» сенсу Його слів. Може тому, поставу відкинення потрібно розуміти інакше, як зручну відмовку відносно очікувань, які не йшли в парі з розбудженими потребами через чудо розмноження хліба. Вони хотіли традиційного «хліба і видовищ», хотіли проголосити Ісуса царем, а Він їм почав говорити про «хліб життя...».

Постава учнів Ісуса була проявом старого механізму проєкції, який завжди вводиться в дію тоді, коли наражається на опір з боку Бога - а кажучи мовою пророків - коли натрапляє на дороги, які не є нашими дорогами і думки, які не є нашими думками. Це старий, відомий з початку створення, диявольський підступ. Людина в суто диявольському стилі ніколи не задоволена з Бога. Коли сатана спокушає Ісуса на пустелі, щоб розмножив хліб, тобто каміння перемінив в хліб, той відмовляється словами: «не самим хлібом живе людина, але кожним словом, яке походить з уст Божих» (Мт 4, 4) . Коли Ісус чинить чудо розмноження хліба, а водночас годує Словом Божим, тому що заповідає найдосконаліший дар - Хліб життя, а у відповідь чує обвинувачення: «жорстока ця мова». Але ж Він відкриває учням одну з найбільш інтимних своїх таємниць! Але замість вдячності і подиву зустрічає мур нерозуміння і відкинення і то з боку тих, які вже за ним йшли. Який це мав би бути болючий момент і як же суперечний з тим, чим Євхаристія повинна була стати, тобто хлібом єдності учнів Ісуса, хлібом з неба, Його нового вибраного народу!

Дари Святого Духа (Продовження)

Дар розуму Доки душа оцінює земні справи за поглядами людей світу цього, вона не може вповні жити Христовим життям.

Дар розуму (євр. *bi'nad*), яким буде обдарований Месія, найчастіше пов'язаний у Біблії з даром мудрості (пор. Вих 31,3; 36,1; Іов 38,36; Прип 4,5; 17,16 та ін.) Цей дар дієво допомагає людині об'єктивно оцінювати конкретну ситуацію та приймати правильні рішення, пов'язані з майбутнім. Людина, яка має цей дар, може правильно розпізнавати Божу волю та відрізнити правду від облуди. Дар розуму дозволяє краще розуміти Божі істини та зрозуміліше їх пояснювати іншим. Це особливий вчительський дар. Напевно про нього думав св. Лука, коли говорив про Христа, Який ішов з учнями дорогою до Емауса: "Тоді відкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання" (Лк 24,45).

Про дівість цього дару говорить Біблія: Іс 55,8; Мудр 11,24; Кол 1,9; Флп 2,4. Дар розуму дозволяє людині судити про все немовби інстинктивно у світлі віри, так як сам Бог, як Христос, як Пресвята Діва Марія, як святі. Вірні християни, які віддали себе Святому Духові, згідні у своїх оцінках подій світу цього, навіть якщо не бачаться й не домовляються про порозуміння.